

Похорон друга (скорочено)

Павло Тичина

Вже сумно вечір колір свій міняв
з багряного на сизо-фіалковий.
Я синій сніг од хати відкидав
і зупинився...

Чується плач, що відлунює, немов тисячі оркестрів. То плачуть сурми над померлим,
яким гордилася вся країна. Ярославові довелося багато пережити, багато битися.

Герой відчуває роздвоєння: сум за померлим другом, похорон та разом спостереження
над багатогранністю життя навколо.

Висловлюється ненависть до фашистів.
Поряд ховають інших людей.

Над труною виступають промовці, потім дають залп. Ліричний герой плаче за
померлим другом.

Але життя продовжується, воно вічно відроджується, переходить у нові форми.